

Un Pati per al teatre amateur

Després del buit obligat –o potser és per fer-li un favor– a què es veu sotmès l'espectador, crític o comentarista de teatre, durant el mes d'agost en una ciutat com la nostra –cosa que mig entenem–, enguany arribem a setembre i, per art d'encantament, ens apareix un inesperat i sorprenent Festival Internacional Amateur de Girona que, amb el subtítol en anglès i encara amb un subtítol més d'El Pati, va celebrar-se del 5 a l'11 de setembre a la Casa de Cultura.

La primera sospita d'«improvisació» queda esvaïda quan el dia de la inauguració ens trobem amb un «tinglado» molt ben muntat. Equips que s'han repartit les tasques de muntatge de l'escenari, d'acollida i guia dels grups participants, acreditacions a premsa i convidats, atenció als participants a fi que per a alguns d'ells l'estada a Girona es converteixi en inoblidable, organització de tallers pels qui actuen i grups gironins, etc.

Presentació del Festival Internacional de Teatre Amateur (Girona, 5-9-98).

La gent d'El Galliner han estat un puntal ferm en aquesta tasca, per això suposem que quan el dia de la inauguració i a l'hora dels obligats parlaments –va parlar molta gent, massa gent!, i alguns amb ganes de parlar i marxar, sense importar-los gens les representacions posteriors– els noms d'Antoni Puigverd i Jep Sánchez van ser pronunciats més d'una vegada no va ser per allò de «quan fou mort el combregaren», sinó per deixar constància d'una tasca ben feta, de la qual el Festival acabat d'inaugurar podia ser una mostra o un resultat.

Què hem vist, doncs, al Festival?, la resposta és: de tot. Des d'alguna cosa molt destacable a alguna que, tot i voler-ho fer, no hem pogut oblidar de dolenta que era. Propostes interessants com la de la gent de l'escola de teatre de Getxo –la participació més nombrosa i alegre–, que, amb l'espectacle *Galopa mi corazón*, van voler fer un digne homenatge a García Lorca en un muntatge que barrejava poesia i textos

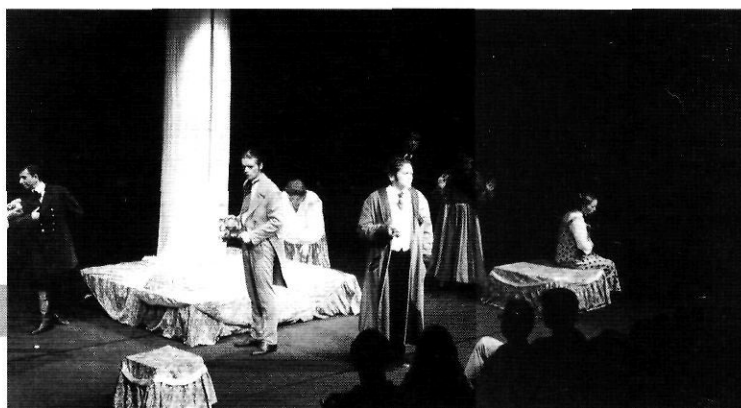
PERE DURAN

teatral, amb escollits fragments de *Yerma*, *Bodas de sangre* i sobretot d'*El público*. La intervenció d'alguns actors d'aquest espectacle dona constància de la bona tasca de les escoles de formació teatral, puix que el seu nivell era més que interessant.

Parlant de García Lorca no podem passar per alt l'adaptació «lliure» que de *La casa de Bernarda Alba* va fer el grup txec. I diguem això per l'efecte que ens va produir la visió que d'una obra tan «espanyola» poden tenir una gent tan llunyana. El tòpic de la religió, el flamenc i els toros estaven reflectits d'una manera tan pintoresca com surrealista.

De Dinamarca va actuar el grup Dask Amator Teater amb la peça *Mandragola*. En el programa de mà, ens diuen que el grup va formar-se l'any 1991 i es va especialitzar en «comedia dell'arte» i que han provat altres gèneres. Ara però han tornat als orígens i la comèdia presentada va ser un divertit exercici d'emboics fets amb senzillesa, però amb molta picardia i sobretot molt de color, cosa que ens va sorprendre venint del país del fred. Per cert, el canvi de clima els va provar la mar de bé, i veure'ls –sobretot el seu director, Erik Scholer– ballar com uns desesperats al so dels timbals el dia de la representació de *Perpetrat* va ser una bona mostra del bé que els va anar l'estada entre

El casament,
de Gogol.
Studio Stella
(Rússia)

nosaltres. Hi van ser des de la inauguració fins al darrer dia, i més hagués durat...

Amb molt bona voluntat i una gran dedicació, el Teatro Studio Stella de Rússia ens va dur una representació d'*El casament* de Gogol que fou seguida amb interès pel públic que omplia La Planeta, tot i l'extremada rigidesa –cap concessió a la picardia, ni quan coincideixen els pretendents– dels actors. Per cert, no ens hagués pas sabut greu aconseguir un d'aquells bonics instruments que feien sonar. Grups de Romania amb *El rei es mor*, Macedònia amb *Long play* i Lituània amb *The circle of life* van esmerçar-se per fer un bon paper, però amb força limitacions.

Dels grups de casa, i sense voler-nos posar medalles, direm que els espectacles presentats –també hi ha de tot– van deixar el llistó prou alt. Teatre Humil i Rodamón van obrir i tancar el Festival, respectivament. El grup garrotxí guanyador del Visionat 98 va presentar *Feromones* de Joan Fluvià. Un text que ens deixà força indiferents, però amb una interpretació, per part de la protagonista, per recordar i tenir en compte. El grup de Terrassa va fer el possible perquè el pacient públic aguantés la seva visió del *Macbeth* de Shakespeare, però per més bé que ho fessin –tampoc era cap meravella–, si quan acaba la representació són 2/4 de 4 de la

matinada, l'espectador ja no sap ni on és ni què veu.

Perpetrat d'El Galliner ha estat la sorpresa de l'estiu a Girona. A mitjan juliol va ser representat a la plaça dels Apòstols. De boca en boca va córrer la seva bona acceptació i, amb molt d'encert, va ser inclosa també la seva representació dins les actuacions d'El Pati. Novells i repetidors van gaudir d'aquest treball d'equip que barreja llum, so i imatges amb gran saviesa. Enric Canada –gran percussionista– i Jep Sánchez fan aquesta combinació de manera brillant i intel·ligent.

L'absència del grup indi –que hagués arrodonit el to pintoresc de la trobada– i alguna tempesta d'estiu inesperada van obligar a fer algun canvi en la programació, i que a La Planeta, tot i la bona voluntat dels seus gestors, s'hagués de treballar a gran velocitat per poder presentar en una mateixa nit dos i, fins i tot, tres espectacles amb la corresponent tasca de muntatge –i desmuntatge– de llums, escenografies, etc., que, com hem dit, el públic acceptava amb molt bona voluntat.

Acabat el Festival s'ha parlat d'institucionalitzar-lo –s'ha sorprès de l'èxit la mateixa organització?– o repetir-lo cada dos anys. Tenint en compte les mancances que dins la mateixa Casa de Cultura té l'apartat teatral, som partidaris d'aquesta segona opció. Sempre s'és a temps d'anar a més.

PERE GARCIA VIDAL

Macbeth,
de Shakespeare.
Rodamón
(Catalunya)

